

Ode aan jou

dicht dichtersj rbij dichtersj

We dagen ieder mens uit!

Een mens wil zich ontwikkelen.

Je wilt dingen doen die je leven prettiger maken, aangener.

De een wordt blij van leren of werk, de ander koestert aandacht.

Sommigen verlangen naar een eigen huis,

anderen vinden hun geluk in warm zonlicht.

Ieder mens heeft zo zijn eigen gevoelens en ambities.

Je hebt recht op een volwaardige plek in de samenleving.

Wie om ondersteuning van Dichterbij vraagt,

is dikwijls kwetsbaar en soms zelfs heel erg kwetsbaar.

Dan heb je vertrouwen nodig om wensen te uiten

en je dromen te realiseren.

Je moet ervan opaan kunnen dat jouw levensgeluk centraal staat.
Elke dag opnieuw. Zelfstandigheid is het vertrekpunt.

Samen zoeken we naar jouw specifieke mogelijkheden,
met **betrokkenheid**, warmte en **professionaliteit**
als werkwoorden.

In alle **openheid** en eerlijkheid.

Want zeg nou zelf,

wie of wat geeft jouw leven betekenis?

Wat heb jij nodig om jezelf te zijn?

Dichterbij daagt ieder mens uit

*Dichterbij staat voor
professioneel,
betrokken, open
en samen*

Ode aan Jou is het verhaal van medewerkers, cliënten, hun ouders en alle andere betrokkenen. Ze vertellen over hun drijfveren en levenslust. Ze raken, ontroeren en zetten je aan het denken. Wat betekent persoonlijke groei? Wat versta je onder zelfredzaamheid? Hoe ziet geluk eruit?

Ode aan Jou is daarmee ook het verhaal van Dichterbij. Wij staan middenin de samenleving en ondersteunen mensen die dat nodig hebben. We ontwikkelen. Elke dag. Stap voor stap.

Ode aan Angela en Femke

Stoer hoor. Op tv, in de krant, net filmsterren.

De bakkerij heeft jullie goed gedaan.

De ergste verlegenheid is afgeschud.

Samen werken. Durven vertrouwen.

En als 't niet lukt, wordt er gepraat.

De klanten zijn lovend.

De peperkoek is echt fan-tas-tisch.

Maar jullie fan-tas-tisch-er.

**Angela van Zoggel en Femke Schep,
bakkers van bakkerij Antoon en Frans in Megen
(Raimond van den Boom, begeleider)**

Femke: "Ik kom van dagopvang De Hulst. We zaten alleen maar binnen. We zagen eigenlijk nooit mensen en toen gingen we hierheen. Ik werk vijf dagen per week. Ook op zaterdag. Het mooist vind ik klanten helpen."

Angela: "Ik deed eerst stage vanuit school en toen ben ik hier komen werken. Ik kom met de bus."

Femke: "Het is onze winkel en niet van de leiding. De leiding mag alleen helpen als het heel druk is."

Angela: "We leren peperkoek maken, brood, worstenbroodjes, saucijsjes, taarten en we maken bestellingen klaar als er iemand jarig is."

Femke: "Ik was heel verlegen. Toen gingen we hard werken en toen was ik niet meer verlegen. Want we gingen leuke dingen doen."

Raimond: "We proberen de bakkers zoveel mogelijk een spiegel voor te houden. Zij kiezen, wij volgen. Ik benader ze als collega. Ze gaan mee naar klanten, mogen hun visie geven, doen het woord. We werken hier in alle **openheid**. Ze gebruiken de bakkerij om hun vaardigheden te ontwikkelen."

Femke: "Ik heb heel goed geleerd om beter voor mezelf op te komen."

Angela: "Ik durfde niet te praten en nu wel. Ik wil dat het zo blijft."

Femke: "Ik wil meer doen. Meer leuke dingen maken. Het liefst zou ik de grootste bakkerij uit Oss en omstreken worden."

Ode aan Esther

Schrijnend. Je hebt gevochten,
maar Eppo bleef gesepareerd.
Hij verleerde het praten, vergat zijn opvoeding.
Gelukkig trof je Marieke.
Zij keek met andere ogen.
Vrolijk, autistisch, geen spoor van agressie.
Ze zag het leuke kind dat jij altijd ziet.
Hij is nu gelukkig. En gelukkig jij ook.
Vergeet het verleden. Er is weer toekomst.

Esther de Bruijn, moeder van Eppo
Doorstroomwoning in Gennepe

“Het is onverdraaglijk om te zien dat het niet goed gaat met je kind. Ik heb met hem lopen leuren, maar er was geen andere instelling die de opname kon doen. Te jong, te oud, te intelligent, er was altijd wel een reden. Toen kreeg ik Marieke van Bergen aan de lijn. ‘Ik kom wel kijken’, zei ze. Hè? Waaaaat? Kijken? Mijn wereld stond stil. Heb meteen mijn vader gebeld. ‘Papa, ze komen kijken...’ Marieke heeft zes diensten meegedraaid bij de GGZ en vertelde me dat Dichterbij wel iets voor Eppo kon betekenen. Hij kwam hier meteen in een grote ruimte met open deuren.

Hij ging naar de dagbesteding, huppelde door de gangen en niemand die er raar van opkeek. Hij is heel beweeglijk, maar hij mag er zijn. Dat voel je. Het is hier zo open, zo **professioneel**. Alles wordt met mij overlegd. Ik kan nu gewoon weer moeder zijn. Eppo krijgt de duidelijkheid en structuur die hij nodig heeft. Hij is weer wat gaan praten en eet weer met bestek. Hij moet leren aangeven wat hij wel en niet prettig vindt en keuzes maken. Ik ben benieuwd in wat voor soort woning hij straks komt te wonen. Voor mij begint het rouwproces nu, want ik moet nog verwerken wat er allemaal is gebeurd.”

Ode aan Jan

Je hebt jaren gehad
waar je het liever niet meer over hebt.
Maar nu heb je je plek gevonden.
In je geliefde Venray.
Je schoffelt, harkt, bezemt, waakt en inspireert
anderen. Je oogst waardering
en doet wat je graag doet.
Maar in alle **openheid**;
vergeet niet om af en toe te gaan vissen
en te genieten.
Santé, Jan! Op jouw leven!

Jan Gooren uit Venray

"Ik hoor altijd van mensen dat ze het knap vinden dat ik zelfstandig woon.
Dat hadden ze niet gedacht. Ik ben best trots op mijzelf.
Ik woon al zes jaar op de Zuidsingel en daar raap ik papier op.
Verder doe ik schoffelen, harken en blaadjes blazen.
Allemaal vrijwilligerswerk. Ik vind alles leuk!
Ik werk nog drie dagen per week en dan poets ik taxibusjes.
Een keer per maand werk ik bij de fietsenstalling in het centrum.
Die is gratis en wij bewaken alles.
Dan heb ik een chique gele jas van de gemeente aan.

Ik heb op heel veel plaatsen gewoond. Ook in een woongroep. Maar ik wilde altijd al op mezelf wonen. Ik heb op het laatst nog met twee andere Jannen gewoond, maar die deden niet veel in huis. Ik ga telkens een stapje vooruit. Goed mijn köpke gebruiken en geen gekke dingen doen. Over vijf jaar wil ik minder begeleiding en meer zelf regelen. De meeste spullen in mijn huis zijn van Dichterbij, maar het bed, de televisie en het koffieapparaat zijn al van mij.”

Ode aan Özcan

Je lach is aanstekelijk.
Je woorden filosofisch.
Met jouw hulp is Hakan
een nieuw leven gestart.
Na acht jaar op zijn slaapkamer
te hebben doorgebracht,
vertrouwt hij zichzelf weer.
Hij gaat naar buiten, werkt en praat.
Uren. Over films
die geen entertainment zijn,
maar contact.
Jij snapt zijn denken. Wij leren.

Özcan Geçgel, ambulant begeleider
van Hakan Dursum, Venlo

"Twee jaar geleden is de hulp van Dichterbij ingeroepen. De familie is Turks en ik ook, dus werd ik zijn begeleider. Na twintig jaar radeloosheid is nu gebleken dat Hakan autistisch is en dus niet schizofreen, zoals lang geleden werd vastgesteld.

Ik ben met hem gaan praten, gewoon praten, verder niets. Over klassieke films, Turkse films, over Amerikaanse rapmuziek, over alles wat hem bezighield. Je moet geduld hebben. Nederlanders willen meteen resultaat, maar dat werkt niet altijd. Pas als je vertrouwen hebt gewonnen, kun je gaan bouwen. Stap voor stap, hè Hakan?

Op een dag belde ik aan en deed hij de deur open. Dat was mooi.

De drempel om naar buiten te gaan was heel hoog, maar die drempel lag eigenlijk binnen, in het innerlijk van Hakan. We zijn gaan wandelen, we zijn naar het zwembad gegaan, we zijn gaan fietsen. We hebben **samen** doelen gesteld. Hakan wil een zo gewoon mogelijk leven. Hij wil werken en zelfstandig wonen. Dat gaat dit jaar allemaal gebeuren. Hakan heeft dat zelf bereikt. Hij is de basis.

Hij heeft een mooi karakter en een goede discipline. Ieder mens heeft begeleiding nodig. Bepaalde dingen kan ik ook niet zelf. Uiteindelijk gaat het om liefde en aandacht. Liefde is het allerbelangrijkst, en goed luisteren, want luisteren is ook liefde. ”

Ode aan Mooiland-Maasland

Voor jullie is het vanzelfsprekend.

Voor ons eigenlijk ook.

Ruud, Kevin en de anderen zetten zich 100%
in voor jullie woningcorporatie.

Eerlijk en puur.

Dat wordt gewaardeerd.

Ze geven iets dat veel mensen niet kennen.

De **betrokkenheid** spat er vanaf.

Logisch, want dat is jullie cultuur.

Petra Spanjers,
beleidsadviseur bij woningcorporatie
Mooiland-Maasland in Grave

“Inmiddels werken hier twaalf mensen van Dichterbij.

Eerst deden ze huishoudelijke werkzaamheden, nu verzorgen ze onder andere de post, grote mailings, kopieeropdrachten en doet Kevin de uren- en verlofregistratie van alle 200 medewerkers van Maasland.

We hebben die werkzaamheden niet verzonnen, ze hebben ze verdiend.

We betrekken ze bij personeelsuitjes en bij feestdagen,

omdat we ze echt als onze collega's zien, als hele leuke collega's.

Ze komen iets brengen. Ze communiceren anders, directer, minder politiek.

Ze zijn belangstellend en zorgen voor een fijne afleiding, zeker als je de hele dag met je hoofd in de cijfers of in je computer zit. Wat mij opvalt is dat het zakelijk en commercieel gezien ook goed werkt. Bezoekers zijn verrast. Alles ziet er altijd netjes uit. Dat Kevin en Ruud bij Mooiland-Maasland werken vertelt dus iets over ons bedrijf. Ruud zei laatst dat hij een mens is met mogelijkheden. Een geweldige goede omschrijving vind ik dat. Ik schenk zulke betrokken mensen graag mijn volste vertrouwen.”

“Van kleins af aan wil ik al dingen met mijn handen maken. Ik maak nu meetlatten en kerststallen en sleutelrekken en ik ga letters zagen. Uit folders met kinderkamers haal ik mijn inspiratie. In 2010 heb ik een brief geschreven, omdat ik niet meer zo blij was met het werk wat ik toen deed. Linda, Ton en Dianne hebben er alles aan gedaan zodat ik kon doen wat ik graag wilde. Er is een zaag gekocht en gereedschappen en ik heb een plek waar ik veilig kan werken. Er is ook een vrijwilliger die mij helpt. Het is mijn droom om een eigen bedrijfje op te zetten, met personeel, maar dat is best lastig.

Ode aan René

Die vastberadenheid van jou ...
Als jij geen hout mocht bewerken,
dan ging je weg.
En dus bewerk je hout.
We hebben 't **samen** gerooid.
Je hebt ons de ogen geopend
door trouw te blijven aan je idealen.
De opbrengst van jouw werk is voor War Child.
Je doet graag iets voor anderen.
Man, je bent zo bijzonder.

René Berkenfeld, ondernemer in spe,
dagbesteding 't Ven in Veghel

Ik heb visitekaartjes en folders gemaakt en stickers en een eigen website. Bij de Hubo koop ik mijn materialen. Dat doe ik allemaal zelf. Ik ben nog niet zo bekend, want het moet nog een beetje op gang komen. Ik hoop dat veel mensen mijn producten bestellen, zodat de anderen hier ook moeten zagen. Dan heb ik toch een beetje mijn eigen bedrijf. Ken je Marco Borsato? Hij is ambassadeur van War Child. Ik ben ook lid. Toen ik terugkwam van mijn vakantie in Berlijn ben ik naar een concert van Marco geweest. Dat was heel mooi. Ik hoop hem eens te mogen ontmoeten."

Elly: "Jo was er slecht aan toe. Zijn heup was gebroken."

Jo: "Jaja, ik ben geopereerd. Twee keer, hè?"

Bernadette: "Eigenlijk moest Jo naar een verpleeghuis om te revalideren.

Maar hij wilde hier zijn. Dat kon niet meer op de plek waar hij zat. Hij moest naar een andere woning verhuizen, zeg maar van Dichterbij naar ZZG.

Dat lijkt simpel, maar daar zijn niet-alledaagse maatregelen voor nodig. Zorgplannen, systemen, rapportages, alles moet op elkaar aansluiten."

Elly: "De hele verandering is open en eerlijk met ons besproken.

Het tempo van Jo was leidend." Bernadette: "Iedereen had er een rol in.

De verpleeghuisarts, de thuiszorg, we zijn allemaal heel ver gegaan."

Jo: "Geef mij nog een beetje koffie, ik heb dorst."

Ode aan Ria, Elly en Bernadette

Niks verpleeghuis.

Jo hoort in De Hagert. Geen discussie.

Regels werden opgerekt
en organisaties uitgedaagd.

Hoezo indicatie? Hoezo geen dagbesteding?

Als Jo het wil, dan gebeurt het. Punt.

Betrokkenheid is jullie vuurtje.

En vechtlust. En overtuiging.

Professionaliteit is een mensending.

Ria Spit en Elly Burgers, contactpersonen van Jo Jacobs
(Bernadette Baaijens, manager van WoonZorgboerderij De Hagert,
een combinatie van verpleeghuiszorg ZZG en Dichterbij)

Elly: "Ria en ik zijn Jo's vroegere zorgverleners. Jo heeft maar weinig contact met zijn familie. Wij wilden niet dat zijn verhalen verloren gingen."

Jo: "Vroeger was ik sterk, hoor. Voor een graf graven kreeg ik twee gulden vijftig. Dan ging ik vis halen."

Elly: "Heerlijk natuurlijk, maar eigenlijk mocht hij dat helemaal niet."

Jo: "Met carnaval heb ik een biertje gedronken."

Elly: "De cliënten hebben het feest zelf georganiseerd. Het was zo mooi. Waarin klein groot kan zijn."

Bernadette: "Wij gaan hier buiten de paden. Wij kijken niet naar beperkingen, wij kijken naar mensen en naar wat ze willen. Dat proberen we vervolgens te realiseren." Elly: "Je kunt je niet beter wensen."

Ode aan Sandra

Je kent Loes als geen ander.
Je hebt haar lang als professional begeleid.
Nu als vrijwilligster. Omdat je haar miste.
Omdat je om haar geeft. Loes raakt je, en jij haar.
Haar indringende blik is jouw voldoening.
Jouw **betrokkenheid** is haar geluk.
Snoezelend en onbeschrijflijk.
Onbetaald en onbetaalbaar.

Sandra Toenders, vrijwilligster van Loes Oirbans,
Heikant in Gennepe

“Loes pakt je graag goed vast. Heel stevig. Ik kan dat van haar hebben.
Ik heb altijd een klik met haar gehad.
Zij bepaalt en ik kijk wat wel of niet mogelijk is.
Och, ze kan toch zo genieten. Haar reactie, ook al is die nog zo klein,
geeft een geweldig gevoel. Daar doe ik het voor.
Soms haal ik Loes op als ik aan het werk ben en eens in de maand
komt ze een ochtend bij ons thuis.

Ik wil er echt voor haar zijn.

Ze heeft die individuele aandacht zo hard nodig.

Ze mag lekker kruipen en als het kan gaan we naar buiten, want daar houdt ze van. Buiten is ze helemaal in haar hum.

In het zonnetje, op het gras, op een kleed, friemelend met een takje, meer is niet nodig.

Ik hoop dat we **samen** nog een hoop mooie uurtjes mogen beleven."

Kleur en STEVIG

Kleur en STEVIG zijn onderdelen van Dichterbij. Kleur richt zich op kind- en jeugdzorg. STEVIG verleent specialistische zorg op het snijvlak van psychiatrie, verslavingszorg, forensische zorg en een verstandelijke beperking. We trekken samen op en vullen elkaar aan. Brabant, Limburg en Gelderland zijn ons werkterrein. Lokaal. Dichtbij. En eigenlijk steeds dichterbij.

KLOR
Kinder- en Jeugdzorg

STEVIG

Dichterbij daagt ieder mens uit

Dichterbij begeleidt, verzorgt en ondersteunt mensen met een verstandelijke beperking.

De mens staat centraal.

Wat heb je nodig om zo fijn mogelijk te leven?

Wat heb je nodig om jezelf te zijn?

Kijk op **www.odejournaal.nl** en vertel ons jouw antwoord(en) op deze vragen.

dicht**rbij**

T 0900 499 99 99

www.dichterbij.nl